

LBRIS

We know
books

Seria LEGENDELE DUNEI

Dune. Jihadul Butlerian
Dune. Cruciada mașinilor
Dune. Bătălia Corrinului

Seria ȘCOLILE DUNEI

Dune. Comunitatea surorilor
Mentats of Dune (în pregătire)
Navigators of Dune (în pregătire)

Seria PRELUDIUL DUNEI

Dune. Casa Atreides
Dune. Casa Harkonnen
Dune. Casa Corrino

Seria DUNE

Dune
Mântuitorul Dunei
Copiii Dunei
Împăratul-Zeu al Dunei
Ereticii Dunei
Canonicatul Dunei
Vânătorii Dunei
Viermii de nisip ai Dunei

BRIAN HERBERT KEVIN J. ANDERSON

DUNE

COMUNITATEA SURORILOR

Traducere din limba engleză de

CRISTINA GHIDOVEANU

ARMADA

Au trecut optzeci și trei de ani de când ultimele mașini gânditoare au fost distruse în Bătălia Corrinului, după care Faykan Butler și-a luat numele de Corrin și s-a proclamat primul împărat al unui nou Imperiu. Marele erou de război Vorian Atreides a întors spatele politicii și și-a luat zborul către regiuni necunoscute, îmbătrânit aproape imperceptibil datorită tratamentului de prelungire a vieții care-i fusese administrat de faimosul său tată, răposatul general cymec Agamemnon. Cel care i-a fost adjutant pe vremuri lui Vorian, Abulurd Harkonnen, a fost condamnat pentru lașitate în timpul Bătăliei Corrinului și exilat pe mohorâta planetă Lankiveil, unde a murit douăzeci de ani mai târziu. Descendenții lui continuă să dea vina pe Vorian Atreides pentru prăbușirea prosperității familiei, deși respectivul n-a mai fost văzut de opt decenii.

Pe planeta-junglă Rossak, Raquella Berto-Anirul, supraviețuitoarea unei încercări de otrăvire care a transformat-o în prima Cucernică Maică, a adoptat metode ale ultimelor Magiciene, pentru a-și forma propria Comunitate a Surorilor, care include și o școală unde femeile sunt antrenate să-și amplifice mintea și trupul.

Gilbertus Albans, cândva protejatul robotului independent Erasmus, a înființat un alt fel de școală pe idilica planetă Lampadas, unde învață ființele umane să-și ordoneze mintea ca niște computere și le transformă în menați.

Descendenții lui Aurelius Venport și ai Normei Cenva (care este încă în viață, deși într-o stare extrem de evoluată) au construit un puternic

imperiu comercial, Venport Holdings; flota lor spațială folosește motoare Holtzman ca să plieze spațiul și Navigatori mutanți, saturați de mirodenie, ca să dirijeze navele.

În ciuda timpului trecut de la înfrângerea mașinilor gânditoare, ferrovoarea antitehnologică continuă să inunde planetele colonizate de oameni cu grupuri puternice, fanatice, care impun epurări violente...

„După ce am fost înrobiți vreme de o mie de ani, am biruit în sfârșit forțele hiperminții-computer Omnius, dar lupta noastră e departe de a se fi sfârșit. Jihadul Serenei Butler se poate să se fi terminat, dar acum trebuie să continuăm lupta împotriva unui inamic mai perfid și care ne pune și mai mult la încercare – slăbiciunea umană pentru tehnologie și tentația de a repeta greșelile trecutului.“

MANFORD TORONDO, *Singura cale*

Manford Torondo pierduse socoteala misiunilor sale. Pe unele ar fi vrut să le uite, cum ar fi ziua oribilă în care îl sfârtecuse explozia în care își pierduse jumătatea de jos a corpului. Misiunea asta avea să fie totuși mai ușoară și extraordinar de satisfăcătoare – eradicarea altor rămășițe ale celui mai mare dușman al omenirii.

Ticsite cu arme reci, navele de luptă ale mașinilor pluteau la marginea sistemului solar, unde abia mai licărea pe carcasele lor o ceață difuză de lumină stelară redusă. Ca rezultat al anihilării hiperminților Omnius împrăștiate, acest grup robotic de atac nu ajunsese niciodată la destinație, iar populația sistemului stelar al Ligii din apropiere nici măcar nu-și dăduse seama că fusese o țintă. Acum, cercetașii lui Manford redescoperiseră flota.

Aceste vehicule inamice primejdioase, încă intacte, înarmate și în funcțiune, zăceau moarte în spațiu, mult după Bătălia Corrinului. Simple epave, nave-fantomă – cu toate acestea, monstruoziități. Trebuiau tratate în mod corespunzător.

Pe măsură ce mica lui flotă de șase nave se apropia de hidoșeniile mecanice, Manford simți cum îl trecea un tremur atavic. Discipolii devotați ai mișcării lui butleriene juraseră să distrugă toate vestigiile tehnologiei interzise a computerelor. Acum, fără șovăială, se apropiau de flota robotică abandonată, ca niște pescăruși de stârvul unei balene eșuate pe plajă.

De pe o navă alăturată se auzi cu pârâituri glasul Maestrului Spadasin Ellus. Maestrul Spadasin era deschizător de drumuri în această operațiune, conducând vânătorii butlerieni către aceste vehicule robotice perfide care pluteau în derivă de decenii, neobservate.

— E o escadrilă de atac de douăzeci și cinci de nave, Manford – exact în locul în care a prezis mentatul că o să le găsim.

Proptit pe un scaun care fusese modificat special ca să se ajusteze la corpul său fără picioare, Manford dădu din cap ca pentru sine. Gilbertus Albans continua să-l impresioneze cu abilitatea lui mentală.

— Încă o dată, școala lui de mențați dovedește că mințile umane sunt superioare mașinilor gânditoare.

— Minte omului e sfântă, rosti Ellus.

— Minte omului e sfântă!

Era o binecuvântare care-i venise în minte lui Manford într-o viziune de la Dumnezeu, iar expresia era acum foarte populară printre butlerieni. Manford închise comunicarea și privi mai departe operațiunea în curs de desfășurare din propria navă compactă.

Așezată lângă el în cabina de pilotaj, Maestra Spadasină Anari Idaho observă pe ecran poziția navelor de luptă robotice și-și anunță evaluarea. Purta o uniformă gri cu negru, care avea pe rever emblema mișcării, un sigiliu stilizat reprezentând un pumn roșu sângieru încleștat pe un angrenaj simbolic de mașină.

— Avem destul armament ca să le distrugem de la distanță, zise ea, dacă folosim explozibilii cu înțelepciune. Nu-i nevoie să riscăm să abordăm navele. O să fie păzite de automate de luptă și drone combatante interconectate.

Ridicând privirea către însoțitoarea și prietena lui, Manford își păstră expresia împietrită de pe chip, deși ea îi încălzea întotdeauna inima.

— Nu e niciun risc – hipermintea e moartă. Și vreau să-i privesc pe acești demoni mașini înainte să-i eliminăm.

Devotată cauzei lui Manford și lui personal, Anari acceptă decizia.

— Cum dorești. O să am grijă să fii în siguranță.

Expresia de pe chipul ei rotund, inocent, îl convinse pe Manford că nu putea face nimic rău în ochii ei, nicio greșeală – și, datorită devotamentului, Anari îl proteja cu ferocitate.

Manford dădu o serie de ordine energice.

— Împarte-i pe discipolii mei în grupuri. Nu-i nevoie să te grăbești – prefer să nu ne pripim, dar să fie o operațiune perfectă. Pune-l pe Maestrul Spadasin Ellus să coordoneze șarjele menite să străpungă navele mașinilor. Nu trebuie să rămână nicio fărâma în urma noastră.

Din cauza limitărilor lui fizice, unul dintre puținele lucruri care-i făceau plăcere era să privească distrugerea. Mașinile gânditoare invadaseră planeta lui ancestrală, Moroko, luaseră populația prizonieră și-și dezlănțuiseră molimele, ucigându-i pe toți. Dacă stră-străbunicii lui n-ar fi fost plecați de acasă, ocupați cu afaceri pe Salusa Secundus, ar fi fost și ei prinși în capcană și omorâți. Iar Manford nu s-ar fi născut niciodată.

Deși evenimentele care-i afectaseră pe strămoșii lui se petrecuseră cu generații în urmă, încă ura mașinile și jurase să continue misiunea.

Pe discipolii butlerieni îi însoțeau cinci Maeștri Spadasini antrenajți, Paladini Omenirii, care luptaseră corp la corp împotriva mașinilor gânditoare în timpul Jihadului Serenei Butler. În deceniile de după marea victorie de la Corrin, Maeștrii Spadasini se ocupaseră cu operațiuni de epurare, urmăriseră și nimiciseră orice rămășițe ale imperiului robotic pe care le găsiseră risipite prin sistemele solare. Datorită succesului lor, asemenea rămășițe deveneau din ce în ce mai greu de găsit.

În timp ce navele butleriene ajungeau printre aparatele mașinilor, Anari urmărea imaginile pe ecran. Cu o voce blândă, pe care o folosea numai cu el, rosti meditativ:

— Câte flote crezi că o să mai găsim, Manford?

Răspunsul fu limpede:

— Le vreau pe toate!

Aceste flote militare robotice moarte erau ținte ușoare care serveau drept victorii simbolice când erau filmate și promovate corespunzător. În

ultima vreme totuși, Manfred începuse să se îngrijoreze pentru putregaiul, corupția și tentațiile pe care le observa în noul imperiu Corrino. Cum puteau oamenii să uite pericolul atât de ușor? Peste puțin timp s-ar putea să fie nevoit să canalizeze zelul discipolilor săi într-o altă direcție și să-i pună să realizeze încă o epurare necesară în rândul populațiilor...

Maestrul Spadasin Ellus avea grijă de amănuntele administrative; împărțea navele robotice într-o grilă și repartiza echipe care să se ocupe de anumite ținte. Celelalte cinci nave luară poziții printre mașinile abandonate și se atașară de carcasele câte unei nave. Apoi echipele respective își croiră drum la bord cu ajutorul exploziilor.

Echipa lui Manfred se îmbracă și se pregăti să abordeze cel mai mare vehicul robotic, iar el insistă să meargă împreună cu ei, să vadă răul cu ochii lui, în ciuda efortului pe care îl presupunea. Nu s-ar fi mulțumit niciodată să rămână în urmă și să privească; era obișnuit să se folosească de picioarele lui Anari ca de ale lui, de sabia ei ca de a lui. Hamul solid de piele se afla întotdeauna la îndemână pentru cazul în care Manfred avea nevoie să intre în bătălie. Femeia își trase hamul pe umeri, aranjă scaunul pe după gât, apoi își atașă curelele pe sub brațe și peste piept și talie.

Anari era o femeie înaltă și în bună formă fizică și, pe lângă faptul că loialitatea ei față de Manfred era fără cusur, îl și iubea – el vedea asta de fiecare dată când o privea în ochi. Dar *toți* discipolii lui îl iubeau; afecțiunea lui Anari era doar mai nevinovată și mai pură decât a celor mai mulți dintre ei.

Spadasina îi ridică fără efort trupul lipsit de picioare, așa cum mai făcuse de nenumărate ori, și-i așeză torsul pe scaunul de la ceafă. Manfred nu se simțea ca un copil când călărea pe umerii ei; se simțea de parcă Anari făcea parte din el. Picioarele îi fuseseră aruncate în aer de bomba unui iubitor de tehnologie amăgit, care o ucisese pe Rayna Butler, conducătoarea sfântă a mișcării antimășini. Manfred fusese binecuvântat chiar de Rayna, în clipele dinainte să moară din cauza rănilor.

Doctorii Suk socotiseră un miracol chiar faptul că supraviețuise – și asta și fusese: *un miracol*. Fusese sortit să trăiască mai departe după ziua cea îngrozitoare. În ciuda pierderii fizice, Manfred preluase cărma mișcării butleriene și o conducea cu multă înflăcărare. *Jumătate de om, conducător de două ori mai bun*. Îi mai rămăseseră câteva fragmente de

pelvis, dar prea puțin mai jos de șolduri; cu toate acestea, își păstrase încă mintea și inima – și nu avea nevoie de nimic altceva. Doar de discipoli.

Trupul ciuntit se potrivea perfect în locașul hamului lui Anari, iar el călărea sus, pe umerii ei. Cu alunecări subtile ale greutateii, o dirija ca pe o parte a propriului corp, o extensie mai jos de talie.

— Du-mă la sas, ca să fim primii la bord.

Chiar și așa, era la cheremul mișcărilor și deciziilor ei.

— Nu. Îi trimit pe ceilalți trei înainte.

Anari nu-și propusese să-l contrazică, prin refuzul ei.

— O să te duc la bord numai după ce ei confirmă că nu-i nicio primăjdie. Misiunea mea de a te proteja e mai presus de nerăbdarea ta. O să mergem când suntem anunțați că e sigur, nicio clipă mai devreme.

Manford scrâșni din dinți. Știa că avea intenții bune, dar spiritul ei protector era uneori frustrant.

— Nu vreau să-și asume nimeni riscuri în locul meu.

Anari înălță fruntea și se uită peste umăr ca să-l privească în față, cu un surâs care-i trezea afecțiunea.

— Sigur că ne asumăm riscuri în locul tău. Ne-am da viața pentru tine.

În timp ce echipa lui Manfred aborda vehiculul robotic mort, în căutare de locuri în care să planteze încărcături, el aștepta în propria navă și se foia în ham.

— Ce-au găsit?

Femeia nu se clinti.

— O să raporteze când o să aibă ceva de raportat.

În sfârșit, echipa își făcu apariția.

— Sunt o duzină de automate de luptă la bord, domnule... toate reci și scoase din funcțiune. Temperatura e glacială, dar am repornit sistemele de întreținere a vieții, ca să-ți fie comod să vii la bord.

— Nu mă interesează comoditatea.

— Dar ai nevoie să respiri. O să ne spună când sunt gata.

Deși roboții n-aveau nevoie de sisteme de întreținere a vieții, multe dintre vehiculele mașinilor fuseseră echipate să transporte prizonieri umani în calele de marfă. În ultimii ani ai Jihadului, Omnium dedicase toate navele aflate în funcțiune flotei de luptă, în timp ce construia și șantiere automate uriașe care să scoată nave de război cu miile.

Și tot câștigaseră oamenii, care sacrificaseră totul pentru singura victorie care conta...

Jumătate de oră mai târziu, atmosfera din nava mașinilor ajunse la un nivel care-i permitea lui Manford să supraviețuiască fără costum etanș.

— Suntem gata pentru sosirea dumneavoastră la bord, domnule. Am identificat câteva locuri bune pentru amplasarea încărcăturilor explozibile. Și schelete umane. Într-o cală, cel puțin cincizeci de prizonieri.

Manford ciuli urechile.

— Prizonieri?

— Morți de mult, domnule.

— Venim.

Satisfăcută, Anari coborî la sas, pe când el călărea sus pe spatele ei, cu sentimentul unui rege cuceritor. La bordul navei spațioase, aerul era încă foarte rarefiat și rece. Manford fu străbătut de un fior, apoi se apucă strâns de umerii lui Anari ca să-și recapete echilibrul.

Ea îi aruncă o privire îngrijorată.

— Trebuia să mai așteptăm un sfert de oră, ca să se încălzească aerul?

— Nu e frigul, Anari... e răul din aer. Cum aș putea să uit tot sângele omenesc pe care l-au vărsat monștrii ăștia?

La bordul navei austere și slab luminate, Anari îl duse către încăperea unde butlerienii deschiseseră cu forța ușa încuiată, ca să dezvăluie o învălmășeală de schelete omenești, zeci de oameni care fuseseră lăsați să moară de foame sau să se sufocă, probabil pentru că mașinilor gânditoare nu le păsa.

Pe chipul Maestrei Spadasine se întipărise o expresie profund tulburată și îndurerată. Cu toate că era călită în lupte, Anari Idaho continua să fie uluită de cruzimea nepăsătoare a mașinilor gânditoare. Manford o admira și o iubea pentru această inocență.

— Trebuie să fi transportat captivi, comentă Anari.

— Sau subiecte de experimente pentru maleficul robot Erasmus, adăugă Manford. Când navele au primit ordine noi de a ataca acest sistem, n-au mai dat nicio atenție oamenilor de la bord.

Murmură abia auzit o rugăciune și o binecuvântare, cu speranța de a grăbi drumul sufletelor pierdute către rai.

În timp ce Anari îl scotea din cala de mărfuri umane, trecură pe lângă un automat de luptă colțuros, scos din funcțiune, care stătea ca o statuie pe coridor. Brațele etalau lame tăioase și arme cu proiectil; capul bont și filamentele optice formau o parodie a unui chip uman. Privind mașinăria cu scârbă, Manford își înăbuși încă un fior. *Nu trebuie să lăsăm să mai întâmple niciodată așa ceva.*

Anari scoase spada pulsatilă lungă, fără vârf.

— Oricum o să spulberăm navele astea, domnule... dar îmi lași plăcerea...?

Bărbatul zâmbi.

— Fără șovăială.

Ca un arc eliberat, Maestra Spadasină atacă robotul nemișcat; o lovitură nimici filamentele optice ale automatului, următoarele îi rețezară membrele, iar altele îi zdrobiră nucleul corpului. Inert de decenii, automatul nu scoase nici măcar un jet de scântei sau de fluid lubrifiant când îl dezmembră.

Cu ochii ațintiți în jos și răsuflarea grea, Anari spuse:

— La școala Maeștrilor Spadasini de pe Ginaz am lichidat sute de chestii din astea. Școala încă are comandă permanentă de automate de luptă funcționale, pentru ca recruții să exerseze distrugerea lor.

Ideea însăși îi strică buna dispoziție lui Manford.

— Ginaz are prea multe automate în funcțiune, după părerea mea... asta mă neliniștește. Mașinile gânditoare n-ar trebui ținute ca niște animale de companie. Nicio mașină sofisticată n-are vreun scop folositor.

Anari se simți rănită de faptul că el îi criticase amintirea care-i era dragă. Răspunse încetșor:

— Așa am învățat să luptăm cu ele, domnule.

— Oamenii ar trebui să se antreneze împotriva altor oameni.

— Nu-i același lucru.

Anari își descărcă frustrarea asupra automatului deja distrus. Îl mai izbi pentru ultima oară, apoi porni furioasă către punte. Mai găsiră câteva automate pe drum, iar ea le execută pe toate, cu întreaga ferocitate pe care Manford o simțea în inimă.

Pe puntea robotică de control, el și cu Anari se întâlniră cu ceilalți membri ai echipei. Butlerienii răsturnaseră doi roboți dezactivați aflați la comenzile navei.

— Toate motoarele funcționează, domnule, raportă un bărbat deșirat. Am putea adăuga explozivi la rezervoarele de combustibil, ca să fim siguri, sau putem supraîncărca reactoarele de aici.

Manford dădu din cap.

— Exploziile trebuie să fie destul de mari ca să distrugă toate navele din vecinătate. Vehiculele astea sunt în stare de funcționare, dar nu vreau să fie folosite nici măcar ca fier vechi. Sunt... contaminate.

Știa că alții n-aveau asemenea muștrări de conștiință. Grupuri de ființe umane coruptibile, pe care nu le putea controla, cutreierau rutele de transport spațial ca să găsească flote intacte ca asta, pentru recuperare și reparații. Hoitari fără principii! Flota Spațială VenHold era faimoasă pentru asta; mai mult de jumătate din navele lor erau aparate reconșionate ale mașinilor gânditoare. Manford se certase de câteva ori cu directorul Josef Venport pe tema asta, dar afaceristul cel lacom refuza să gândească rațional. Manford se consola însă știind că măcar aceste douăzeci și cinci de nave de luptă inamice n-aveau să mai fie folosite niciodată.

Butlerienii înțelegeau că tehnologia era seducătoare, plină de pericole latente. Omenirea se înmuiase și se lenevise de la înfrângerea lui Omnus. Oamenii încercau să promoveze excepții în căutarea înlesnirilor și a confortului, să forțeze limitele în ceea ce percepeau ca fiind avantajul lor. Lingușeau și căutau scuze: poate că mașina *aceea* era rea, dar *această* tehnologie ușor diferită era acceptabilă.

Manford refuza să traseze limite artificiale. Era o pantă alunecoasă. Un lucru mărunț putea duce la altul, apoi altul și curând panta devenea prăpastie. Rasa umană nu trebuie să redevină niciodată sclava mașinilor!

Întoarse capul, ca să se adreseze celor trei butlerieni de pe punte.

— Plecați. Maestra mea Spadasină și cu mine mai avem un ultim lucru de făcut aici. Trimiteți-i un mesaj lui Ellus; ar trebui să plecăm în cincisprezece minute.

Anari știa exact la ce se gândea Manford; de fapt, se pregătise pentru asta. Îndată ce ceilalți discipoli se întoarseră pe nava lor, Maestra

Spadasină scoase dintr-un săculeț prins de ham o iconiță aurită, una dintre multele asemenea icoane pe care le comandase Manford. El apucă icoana cu venerație și privi la chipul binevoitor al Raynei Butler. De șaptesprezece ani pășea pe urmele acelei femei vizionare.

Manford sărută icoana, apoi i-o înapoie lui Anari, care o puse pe panoul robotic de control. Șopti:

— Fie ca Rayna să binecuvânteze astăzi lucrarea noastră și să ne dăruiască succesul în misiunea noastră de importanță crucială. Minte omului e sfântă!

— Minte omului e sfântă!

Cu pas vioi, scoțând pe gură aburi calzi în aerul înghețat, Anari alergă spre nava lor, unde echipa etanșează ecluza și se desprinsă de port. Vehiculul se îndepărtă de grupul de luptă minat.

În cursul orei următoare, toate navele de atac butleriene se întâlniră deasupra navelor robotice întunecate.

— A mai rămas un minut pe cronometre, domnule, transmise Maestrul Spadasin Ellus.

Manford dădu din cap, cu privirea ațintită asupra ecranului, dar nu rosti niciun cuvânt cu voce tare. Nu era nevoie.

Una dintre navele robotice răbufni în flăcări și șrapnel. În succesiune rapidă, explodară și celelalte nave, cu compartimentele motoarelor supraîncărcate sau combustibilul aprins de explozii programate. Undele de șoc se combinară și involburară rămășițele într-o supă de vapori metalici și gaze în expansiune. Pentru câteva clipe, priveliștea fu la fel de luminoasă ca un nou soare, ceea ce-i aminti de surâsul radios al Raynei... apoi se risipi și se stinse treptat.

În liniștea care se lăsă, Manford vorbi către discipolii lui devotați:

— Lucrarea noastră de aici s-a încheiat.

„Suntem barometre ale condiției umane.“

CUCERNICA MAICĂ RAQUELLA BERTO-ANIRUL,
observații către a treia promoție de absolvente

De nevoie, Cucernica Maică Raquella Berto-Anirul avea o imagine amplă a istoriei. Datorită bogăției de memorii ancestrale unice din minte – istoria personificată –, bătrâna avea o perspectivă a trecutului care nu era accesibilă nimănui altcuiva... nu încă.

Cu atâtea generații de la care să se inspire în gândurile ei, Raquella era perfect pregătită să vadă viitorul rasei umane. Iar celelalte Surori din școală așteptau de la singura lor Cucernică Maică să le fie călăuză. Trebuia să le învețe pe celelalte această perspectivă, să extindă cunoștințele și obiectivitatea ordinului ei, abilitățile fizice și mentale care le deosebeau pe membrele Comunității de femeile obișnuite.

Raquella simți o burniță ușoară pe față în timp ce stătea cu celelalte Surori pe un balcon din stâncă al Școlii de pe Rossak, instituția oficială de instruire a Comunității. Îmbrăcată într-o robă neagră cu guler înalt, privea solemn în jos de pe marginea falezei la jungla violacee de dedesubt. Deși în timpul sobrei ceremonii aerul era cald și umed, vremea era rareori neplăcută în această perioadă a anului, datorită brizei care adia cu regularitate de-a lungul fețelor verticale ale stâncilor. Aerul avea un ușor iz acru, o rămășiță de pucioasă de la vulcanii îndepărtați, amestecat cu mirosul de chimicale din mediu.

Astăzi țineau încă o înmormântare pentru o Soră defunctă, încă o moarte tragică din cauza otrăvii... încă un eșec de a crea o a doua Cucernică Maică.

Cu mai mult de opt decenii în urmă, Magiciana Ticia Cenva, pe moarte și plină de amărăciune, îi dăduse Raquellei o doză mortală din cea mai puternică otravă disponibilă. Raquella ar fi trebuit să moară, dar în adâncul minții, al celulelor, își manipulase biochimia, modificând chiar structura moleculară a otrăvii. Supraviețuise în mod miraculos, dar încercarea schimbase ceva fundamental înăuntrul ei, criza inițiasse o transformare la hotarele extreme ale mortalității. Ieșise teafără, dar diferită, cu o bibliotecă de vieți trecute în minte și o capacitate nouă de a se vedea pe sine la nivel genetic, în posesia unei înțelegeri intime a fiecărei fibre interconectate din propriul corp.

Criză. Supraviețuire. Progres.

Dar, în toți anii care urmaseră, în ciuda multor încercări, nimeni altcineva nu mai obținuse același rezultat, iar Raquella nu știa cât de multe vieți mai era îndreptățită să piardă pentru a atinge acest țel incert. Cunoștea un singur mod de a împinge o Soră dincolo de limită: să o ducă până în pragul morții, unde – poate – reușea să găsească puterea de a evolua...

Optimiste și hotărâte, cele mai bune eleve continuau să creadă în ea. Și mureau.

Raquella urmări cu tristețe cum o Soră în robă neagră și trei acolite în robe verzi luară poziție deasupra cupolei de arbori și coborâră cadavru în adâncurile umede ale junglei violet-argintii. Corpul avea să fie lăsat acolo pentru animalele de pradă, ca parte a cercului etern al vieții și al morții, ca să recicleze rămășițele umane în sol.

Viteaza tânără fusese Sora Tiana, dar acum trupul îi era înfășurat în pânză alburie, anonimă. Creaturile junglei fojgăiau în adâncul de dedesubt, în timp ce cupola deasă înghiți platforma.

Raquella însăși trăise mai mult de 130 de ani. Fusese martora sfârșitului Jihadului Serenei Butler, a Bătăliei Corrinului două decenii mai târziu și a anilor de tulburări de după aceea. În ciuda vârstei, bătrâna era viaie și cu mintea trează, căci își controla efectele cele mai rele ale

îmbătrânirii prin folosirea cu moderație a melanjului importat de pe Arrakis și prin manipularea propriei biochimii.

Școala ei, din ce în ce mai mare, era alcătuită din candidate din afară, recrutate dintre cele mai bune tinere din Imperiu, inclusiv ultimele descendente, speciale, ale Magicienelor care dominaseră această planetă în anii dinainte și din timpul Jihadului; abia dacă mai rămăseseră optzeci și una. În total, o mie o sută de Surori se antrenau aici, două treimi dintre ele eleve; unele erau copii din creșe, fiice ale misionarelor Raquellei care rămăseseră însărcinate cu tați acceptabili. Recrutoarele trimiteau aici candidate noi, pline de speranță, iar antrenamentul continua...

Ani de-a rândul, glasurile din memoria ei insistaseră să testeze și să perfecționeze mai multe Cucernice Maici la fel ca ea. Alături de colegile ei instructoare, își dedica viața efortului de a arăta altor femei cum să-și stăpânească gândurile, trupurile, propriul viitor. Acum, că mașinile gânditoare nu mai erau, destinul omenesc impunea ca oamenii să devină mai mult decât fuseseră vreodată înainte. Raquella avea să le arate calea. Știa că o femeie talentată se putea transforma într-o persoană superioară, în condițiile corespunzătoare.

Criză. Supraviețuire. Progres.

Multe dintre absolventele Raquellei își dovediseră deja valoarea; pleaseră în afara planetei, să servească drept consilieri ale unor nobili conducători planetari, și chiar la Curtea Imperială; unele urmau Școala de Mentați de pe Lampadas sau deveneau doctorițe Suk talentate. Simțea cum influența lor tăcută se răspândea în Imperiu. Șase dintre femei erau acum mentați complet antrenați. Una dintre ele, Dorotea, era consiliera de încredere a împăratului Salvador Corrino pe Salusa Secundus.

Însă ea își dorea cu disperare ca mai multe dintre discipolele ei să aibă aceeași înțelegere, aceeași imagine universală a Comunității Surorilor și a viitorului ei și aceleași puteri mentale și fizice ca ea.

Cumva totuși, candidatele ei nu reușeau să facă saltul. Și încă o tânără promițătoare murise...

Acum, în timp ce femeile continuau îndepărtarea ciudat de pragmatică a rămășițelor Surorii moarte, Raquella își făcea griji pentru viitor. În ciuda vieții sale îndelungate, nu nutrea nicio iluzie de nemurire

personală și, dacă murea înainte ca oricine altcineva să învețe să supraviețuiască transformării, talentele ei puteau să se piardă pe vecie...

Soarta Comunității și efortul lor considerabil erau mult mai importante decât propria soartă de muritoare. Viitorul pe termen lung al omenirii depindea de progresul atent, de perfecționare. Comunitatea Surorilor nu-și mai permitea să aștepte. Trebuia să-și pregătească succesoarele.

În timp ce funeraliile se încheiau cu îndepărtarea corpului, restul femeilor se întoarseră la școala din stâncă, unde aveau să-și continue exercițiile din clasă. Raquella alesese o candidată nouă, abia sosită, o tânără dintr-o familie dezonorată, fără prea mari perspective, dar care merita o asemenea șansă.

Sora Valya Harkonnen.

Raquella o urmări pe Valya cum se îndepărta de celelalte Surori și porni spre ea de-a lungul potecii de pe versantul stâncii. Sora Valya era o tânără cu fața ovală și ochi căprui. Cucernica Maică îi observa mișcările fluide, înclinarea încrezătoare a capului, postura – amănunte mici, dar semnificative, care se adăugau întregului unui individ. Raquella nu se îndoia de alegerea ei; puține alte Surori erau la fel de devotate.

Sora Valya se alăturase Comunității la sfârșitul celui de-al șaisprezecelea an de viață; părăsise planeta ei înapoiată, Lankiveil, ca să plece în căutarea unei vieți mai bune. Străbunicul ei, Abulurd Harkonnen, fusese exilat pentru lașitate după Bătălia Corrinului. În timpul primilor ei cinci ani pe Rossak, Valya excelase la antrenamente și se dovedise una dintre cele mai corecte și mai talentate Surori; lucra împreună cu Sora Karee Marques, una dintre ultimele Magiciene, la studiul de noi droguri și otrăvuri care să fie folosite în procesul de testare.

Când Valya se prezentă în fața bătrânei, nu părea deosebit de tristă din cauza funeraliilor.

— Ai cerut să mă vezi, Cucernică Maică?

— Vino cu mine, te rog.

Valya era vizibil curioasă, dar își păstră întrebările pentru sine. Cele două trecură pe lângă peșterile administrative și pe lângă labirintul locuințelor. La apogeul său, în secolele trecute, acest oraș din stâncă adăpostise mii de bărbați și femei, Magiciene, negustori de produse farmaceutice, exploratori ai adâncului junglei. Dar muriseră atât de

mulți în vremea molimelor, încât orașul era mai mult gol și adăpostea numai membre ale Comunității Surorilor.

O întregă secțiune de peșteri fusese folosită pentru tratamentul rău-născuților, copii care sufereau defecte de naștere ca rezultat al toxinelor din mediul Rossakului. Datorită studierii atente a dosarelor de reproducere, asemenea copii se nășteau doar rareori, iar cei care supraviețuiau erau îngrijiți într-unul dintre orașele din nord, dincolo de vulcani. Raquella nu permitea niciunui bărbat să locuiască în comunitatea ei școlară, deși câteodată veneau să livreze provizii, să facă reparații sau alte servicii.

Raquella o conduse pe Valya pe lângă intrările baricadate din fațada stâncii care duseseră cândva către porțiuni mari ale orașului construit ca un fagure de peșteri, dar acum erau abandonate și blocate. Locuri amenințătoare, lipsite complet de viață, de unde corpurile fuseseră scoase cu ani în urmă și depuse să se odihnească în junglă. Arată către poteca înșelătoare care urca abrupt de-a lungul feței stâncii până pe platoul din vârf.

— Acolo mergem.

Tânăra șovăi o fracțiune de secundă, apoi o urmă pe Cucernica Maică dincolo de o baricadă și de semne care îngrădeau accesul. Valya era surescitată și neliniștită în același timp.

— Dosarele genetice sunt acolo sus.

— Da, așa e.

În anii de molime oribile răspândite de Omnius, când mureau populații întregi, Magicienele de pe Rossak – care ținuseră întotdeauna înregistrări genetice pentru a determina cele mai bune perechi pentru reproducere – începuseră un program mult mai ambițios de păstrare a unei biblioteci de linii de sânge umane, un catalog genetic pe termen lung. Acum, grija pentru această comoară de informații căzuse pe umerii Raquellei și ai Surorilor alese de ea.

Poteca urca în cotituri strânse de-a lungul povârnișului, cu un perete solid de piatră pe o parte și prăpastia abruptă care ajungea la jungla deasupra pe cealaltă. Ploaia mărunță se oprise, dar pietrele erau încă alunecoase sub picioare.

Cele două femei ajunseră într-un punct de unde se putea vedea în jur și unde le înconjurau fuioare de ceață. Raquella privi jungla și vulcanii fumegători din depărtare – peisajul nu se schimbasese prea mult de când ajunsese ea aici, cu decenii în urmă, ca infirmieră care-l însoțea pe doctorul Mohandas Suk pentru a-l ajuta să trateze victimele molimei lui Omnius.

— Numai câteva dintre noi mai urcă vreodată aici – dar tu și cu mine mergem mai departe.

Raquella nu era genul care să discute fleacuri și-și controla strict emoțiile, dar se simțea surescitată și optimistă acum, când îi prezenta altei persoane cel mai mare secret al Comunității. O nouă aliată. Era singurul mod în care putea supraviețui Comunitatea.

Se opriră la intrarea unei peșteri, aflată printre bolovani colțuroși, aproape de platoul din vârf, mult deasupra junglelor fertile, luxuriante. Două Magiciene stăteau de pază la intrare. Dădură din cap către Cucernica Maică, apoi le lăsară să treacă.

— Compilația de dosare de reproducere este probabil cea mai importantă muncă a Comunității, spuse Raquella. Cu o asemenea bază de date enormă a genomurilor umane, putem să cartografiem și să extrapolăm viitorul rasei noastre... poate chiar s-o dirijăm.

Valya dădu cu solemnitate din cap.

— Le-am auzit pe alte Surori cum spuneau că e una dintre cele mai mari arhive de date acumulate vreodată, dar n-am înțeles niciodată cum e posibil să manevrăm atât de multe informații. Cum le sistematizăm pe toate și facem proiecții?

Raquella decise să păstreze misterul deocamdată.

— Noi suntem Comunitatea Surorilor.

Înăuntrul grotelor înalte, intrară în două săli mari, pline cu mese de lemn și birouri; mai multe femei se foiau de colo-colo ca să organizeze maldăre de hârtie permanentă, să adune și să așeze în teancuri hărți enorme ale ADN-ului, apoi să completeze documente care erau reduse și depozitate sub formă de text dens, aproape microscopic.

— Patru dintre Surorile noastre au încheiat antrenamentul de mentat cu Gilbertus Albans, explică Raquella. Dar, chiar și cu talentele lor mentale avansate, proiectul e copleșitor.

Valya făcea eforturi să-și stăpânească uimirea.

— O asemenea cantitate de date aici...

Ochii ei strălucitori absorbeau cu fascinație noile informații. Se simțea onorată și mândră că i se permitea accesul în cercul interior.

— Știi că mai multe femei din ordinul nostru se instruiesc pe Lampadas, dar acest proiect o să aibă nevoie de o armată de Surori mentate. Înregistrările ADN-ului a milioane și milioane de oameni de pe mii de planete.

În timp ce pătrundeau mai adânc în tunelurile cu acces restricționat, dintr-o cameră cu dosare ieși o Soră mai în vârstă, îmbrăcată cu roba albă a Magicienelor. Le salută pe cele două vizitatoare.

— Cucernică Maică, e noua recrută pe care ai hotărât să mi-o aduci?

Raquella dădu din cap.

— Sora Valya s-a remarcat la studii și și-a dovedit devotamentul prin ajutorul dat lui Karee Marques la cercetările ei farmaceutice.

O îmboldi pe tânără să înainteze.

— Valya, Sora Sabra Hublein a fost una dintre arhitectele inițiale ale bazei de date extinse din timpul molimelor, cu mult înainte ca eu să ajung măcar pe Rossak.

— Dosarele de reproducere trebuie întreținute, zise cealaltă bătrână. Și urmărite.

— Dar... nu sunt mentat, observă Valya.

Sabra le conduse într-un tunel gol și se uită peste umăr, să se asigure că nu erau urmărite.

— Există și alte moduri în care poți să ne ajuți, Soră Valya.

Se opriră aproape de o cotitură a culoarului, iar Raquella se întoarse cu fața la un perete simplu de piatră. Aruncă o privire spre femeia mai tânără.

— Ți-e frică de necunoscut?

Valya reuși să suradă timid.

— Oamenii se tem întotdeauna de necunoscut, dacă sunt sinceri. Dar îmi pot înfrunta temerile.

— Bine. Acum vino cu mine și calcă pe un teritoriu în mare parte neexplorat.

Valya arăta neliniștită.

— Vrei să fii următoarea voluntară pentru încercarea unui nou drog transformator? Cucernică Maică, nu cred că sunt gata să...

— Nu, asta e cu totul altceva, deși nu mai puțin important. Sunt bătrână, copilă. Asta mă face mai cinică. Dar am învățat să mă încred în propriile instincte. Te-am urmărit cu atenție, te-am văzut cu Karee Marques – vreau să te introduc în acest plan.

Valya nu părea speriată, și-și păstră întrebările pentru sine. *Bine*, gândi Raquella.

— Trage aer adânc în piept și liniștește-te, fetițo. Ești pe cale să afli secretul cel mai bine păzit al Comunității Surorilor. Foarte puține din ordin au văzut asta.

Raquella o luă de mână pe tânără și o trase către peretele în aparență solid. Sabra pășea în fața Valyei; trecură cu totul prin perete – o hologramă – și intrară într-o nouă încăpere.

Cele trei se aflau într-o mică anticameră. Clipind din ochi în lumina vie, Valya se străduia să-și ascundă surpriza și să-și folosească antrenamentul ca să-și păstreze calmul.

— Pe-aici.

Cucernica Maică o conduse într-o grotă largă, puternic luminată, iar Valya făcu ochii mari când descoperi priveliștea.

Sala era plină de mașinării care murmurau și țâcăneau, de constelații de lumini electronice – șiruri după șiruri de *computere* interzise pe niveluri care se înălțau mult de-a lungul pereților curbați de piatră. Scări în spirală și rampe de lemn le conectau pe toate între ele. Un mic număr de Magiciene în robe albe forfoteau de colo-colo, iar zgomotele mașinilor pulsau în aer.

Valya începu să se bâlbâie.

— Astea sunt... sunt...?

Nu păru să reușească să formuleze întrebarea, după care exclamă:

— Mașini gânditoare!

— Așa cum ai sugerat chiar tu, explică Raquella, nicio ființă umană, nici măcar un mentat antrenat, nu poate stoca toate datele pe care femeile de pe Rossak le-au adunat de-a lungul generațiilor. Magicienele folosesc în secret mașinile astea de foarte multă vreme, iar unele dintre

femeile cele mai demne de încredere sunt instruite să le întrețină și să lucreze cu ele.

— Dar... de ce?

— Singurul mod în care putem să păstrăm o cantitate atât de mare de date și să facem proiecțiile genetice necesare pentru descendenți succesivi este cu ajutorul computerelor – care sunt strict interzise. Acum vezi de ce trebuie să ținem secrete mașinile astea.

Raquella o examinează cu atenție pe Valya, observă expresia calculată în timp ce-și rotește privirea prin încăperea. Părea copleșită, dar intrigată, nu îngrozită.

— Ai multe de învățat, zise Sabra. Ani întregi am studiat dosarele de reproducere și ne temem că Magicienele adevărate urmează să se stingă treptat. Am mai rămas puține, așa că nu prea mai avem timp. Acesta s-ar putea să fie singurul mod în care să înțelegem ce se petrece.

— Și să găsim alternative, adăugă Raquella. Cum ar fi crearea de noi Cucernice Maici.

Avu grijă să nu-și lase disperarea, sau speranța, să i se strecoare în glas.

Una dintre Magicienele care lucrau acolo schimbă câteva vorbe cu Sora Sabra despre o problemă de reproducere, apoi se întoarse la treabă după ce-i aruncă Valyei o scurtă privire curioasă.

— Sora Esther-Cano este cea mai tânără Magiciană pursânge, explică Raquella. Abia a împlinit treizeci de ani. Următoarea ca vârstă are însă mai mult de zece ani în plus. Caracteristicile telepatice ale Magicienelor apar acum foarte rar la fetele născute aici.

Sabra continuă:

— Dosarele genetice ale școlii includ informații de la oameni de pe mii de planete. Baza noastră de date este imensă, iar țelul – așa cum știi deja – este de a optimiza omenirea prin evoluție personală și reproducere selectivă. Cu ajutorul computerelor, putem să modelăm interacțiunile ADN-ului și să proiectăm posibilitățile de reproducere dintr-un număr aproape infinit de combinații de linii de sânge.

Accesul scurt și automat de teroare pe care îl simțise Valya fusese înlocuit de un interes și mai intens. Se uită în jur prin sală și rosti, pe ton practic:

— Dacă butlerienii află vreodată de asta, or să radă școala de pe fața planetei și-or să omoare Surorile până la ultima.

— Da, așa e, răspunse Raquella. Iar acum înțelegi ce încredere enormă ne-am pus în tine.

„Mi-am adus deja contribuția la istorie mai mult decât se putea aștepta de la mine. Vreme de mai bine de două secole am influențat evenimentele și am luptat cu inamicii care mi-au fost puși în față. În cele din urmă, le-am întors spatele și am plecat. Nu voiam decât să dispar fără zgomet în amintiri, dar istoria refuză să mă lase în pace.“

VORIAN ATREIDES, *Jurnalul lucrurilor lăsate în urmă*, perioada Kepler

Când se întoarse de la vânătoarea lui solitară de pe Culmile Măceșilor, Vorian Atreides zări fuiuare unsuroase de fum cum se involburau pe neașteptate pe cer. Dărele groase se înălțau din satul în care locuia familia lui și de la fermele din jur.

O luă la fugă.

Petrecuse cinci zile departe de casa lui de țară, de soție, de familia extinsă și de vecini. Îi plăcea să vâneze păsările gornet, dolofane și nezburătoare; una singură era de-ajuns ca să hrănească o familie mai bine de-o săptămână. Păsările gornet trăiau la mare înălțime pe culmile aride, departe de valea fertilă populată, și le plăcea să se ascundă în măceșii cu ghimpi ascuțiți.

Mai mult decât vânătoarea propriu-zisă, lui Vor îi plăcea singurătatea, ocazia de a se simți liniștit și împăcat în sinea lui. Chiar și singur în pustietate avea drept companioni câteva vieți pline de amintiri personale, de relații născute și pierdute, de lucruri pe care le regreta și de lucruri pe care le prețuia... prieteni, iubiri și dușmani – uneori toate reflectate în aceeași persoană, în decursul timpului. Actuala lui soție,

Mariella, trăise vreme de decenii alături de el, mulțumită și fericită; aveau o familie numeroasă, copiii, nepoți și strănepoți.

Deși reticent la început, din pricina trecutului său, Vor se așezase în viața asta bucolică de pe planeta Kepler ca un om care îmbracă niște haine vechi, confortabile. Cu multe decenii în urmă, avusese doi fii pe Caladan, dar ei fuseseră întotdeauna distanți și înstrăinați și nu-i mai văzuse, pe ei sau familiile lor, încă de la Bătălia Corrinului.

Cu multă vreme în urmă, tatăl lui, faimosul general cymec Agamemnon, îi făcuse un tratament secret de prelungire a vieții, fără să ghicească vreodată că Vorian avea să se hotărască să lupte împotriva mașinilor gânditoare. Generații de vărsare de sânge fuseseră epuizante fizic și îi pusese o greutate apăsătoare pe suflet. Când eroul de război Faykan Butler proclamase noul Imperiu, Vor începuse să-și piardă interesul. Își luase nava și o recompensă generoasă din partea noului împărat, întorsese spatele Ligii Nobililor și se îndreptase către frontieră.

Dar, după ce hoinărise ani întregi singur, o întâlnește pe Mariella, se îndrăgostise din nou și se stabilise aici. Kepler era un loc liniștit unde putea trăi mulțumit, iar Vor își crease, fără grabă, o casă nouă, în care chiar voia să rămână. Crescuse trei fete și doi băieți, care se căsătoriseră cu alți săteni de pe Kepler și-i dăruiseră unsprezece nepoți și mai mult de douăzeci și cinci de strănepoți care înaintaseră în vârstă destul cât să aibă propriile familii. Savura plăcerile simple, serile tăcute. Își schimbase numele de familie, dar acum, după jumătate de secol, nu se prea mai ostenea să păstreze secretul. Ce mai conta? Doar nu era un criminal.

Deși Vor îmbătrânise fizic foarte puțin, Mariella își arăta anii. Nimic nu-i plăcea mai mult decât să fie alături de familia ei, dar îl lăsa pe Vor să plece pe dealuri să vâneze de câte ori dorea. După două secole, știa cum să-și poarte de grijă singur. Se gândea rareori la Imperiul din afară, deși se amuza uneori când vedea monede vechi imperiale cu portretul lui...

Acum totuși, când se întoarse de la vânătoare și găsi fumul care se înălța de la ferme, Vor se simți de parcă o ușă spre trecut fusese trântită de perete în timpul furtunii. Aruncă din rucsac douăzeci de kilograme de carne proaspăt împachetată de gornet, apoi porni în goană pe potecă, în mână doar cu pușca de modă veche, cu proiectil. În față, Vor vedea doar peticele de pământ cultivat din vale, acum mânjite de

ciatrici brune și negre lăsate de flăcările portocalii care alergau de-a lungul rândurilor de grâu. Trei nave spațiale mari aterizaseră pe câmp, în loc să folosească terenul de aterizare amenajat; nu aparate de atac, ci nave greoaie, în formă de torpilă, proiectate să conțină marfă sau personal. Se petrecea ceva îngrozitor de rău.

Un vehicul mare plutea greoi în aer și, câteva clipe mai târziu, un al doilea împrășcă nori de praf și de gaze evacuate când se înalță la rândul lui de la sol. Roiuri de membri ai echipajului mișunau în jurul celei de-a treia nave, pregătindu-se să plece.

Deși Vor nu mai văzuse niciodată tipul ăsta de aparat aici, pe Kepler, știa, dintr-o îndelungată experiență, cum arătau traficanții de sclavi.

Alergă de-a dreptul la vale în timp ce se gândea la Mariella, la copii, nepoți, soții și soțiile lor, la vecini – locul ăsta însemna pentru el *acasă*. Cu coada ochiului, zări casa fermei unde locuise mulți ani. Acoperișul fumega, dar stricăciunile nu erau nici pe departe atât de grave ca la câteva alte case. Acareturile din jurul casei fiicei lui Bonda erau în flăcări; mica primărie ardea complet. Prea târziu... prea târziu! Cunoștea toți acești oameni, avea cu fiecare legături de sânge, de căsătorie sau de prietenie.

Răsufla prea greu ca să fie în stare să strige. Ar fi vrut să urle la traficanți să înceteze, dar el era doar unul și nu l-ar fi ascultat niciodată. N-aveau nici cea mai mică idee cine era Vorian Atreides și, după atâta vreme, s-ar fi putut ca nici măcar să nu le pese.

Cei câțiva traficanți rămași își târau marfa umană la bordul celei de-a treia nave, trăgând după ei siluete inerte. Chiar și de la distanță, îl recunosc pe fiul lui, Clar, cu părul lung legat în coadă și cămașă violetă; era vizibil amortit, iar invadatorii îl urcară la bord. Unul dintre traficanți rămase în urmă, în ariergardă, în timp ce patru dintre tovarășii lui duceau ultimele victime pe rampă prin ecluza deschisă.

Când ajunse în raza de acțiune, Vor se lăsă pe un genunchi, ridică pușca și ținti. Deși inima îi bubuia și nu reușea să-și recapete răsuflarea, se sili să se calmeze o clipă, se concentrează atent și trase în primul traficant de sclavi. Nu îndrăzne să-și nimerească vreunul dintre propriii oameni. Era convins că țintea fără greș, dar invadatorul tresări doar, se uită în jur, apoi strigă. Însoțitorii lui o luară la fugă, încercând să descopere sursa împușcăturii.

Vor ținti cu atenție, trase din nou, iar al doilea foc stârni și el doar panică, fără să rănească pe nimeni. Apoi își dădu seama că cei doi purtau scuturi personale, bariere aproape invizibile care opreau proiectilele rapide. Se concentrează, îndreptă pușca spre bărbatul rămas în urmă, miji ochii și apăsă iar pe trăgaci. Îl nimeri pe traficantul muscular în partea de jos a spatelui. Bărbatul se înclină în față și căzu pe burtă. Așadar n-aveau toți scuturi.

Îndată ce răsună a treia împușcătură, Vor sări în picioare și alergă spre aparatul traficantilor. Însoțitorii bărbatului prăbușit îl văzuseră pe acesta căzând și începură să strige și să se uite în toate direcțiile. În timp ce alerga, Vor ridică pușca și trase din nou, de data asta cu mai puțină grijă. Proiectilul ricoșă de carcasa metalică, în apropierea ecluzei, iar traficanții răcniră. Vor trase iar și nimeri ușa deschisă a ecluzei.

În cursul vieții, Vor ucisese oameni în diverse împrejurări, de obicei cu un motiv întemeiat. Acum nu-i venea în minte o justificare mai bună. La drept vorbind, regreta mai mult că omorâse pasărea gornet în seara dinainte.

Traficanții de sclavi erau în esență niște lași. Apărați de scuturi, ceilalți se repeziră înăuntru și închiseră ermetic ecluza, abandonându-și camaradul căzut. Propulsoarele navei scuiară reziduuri și ultimul aparat al traficantilor de sclavi se clătină în aer, ducând cu ea încărcătura de prizonieri. Deși Vor alerga cât de repede îi stătea în putință, nu reuși să ajungă la timp la navă. Ridică pușca și trase încă două focuri nepurtincioase în partea de dedesubt, dar aparatul porni în viteză peste câmpurile și casele fumegânde.

Simțea mirosul de fum în aer, vedea cum ard clădirile, știa că oamenii lui fuseseră decimați. Fuseseră toți capturați sau uciși? Și Mariella? Își dorea să alerge de la o casă la alta, să găsească pe *cineva*... dar trebuia și să salveze captivii. Înainte ca navele să fugă, trebuia să știe unde se duceau.

Se opri lângă bărbatul pe care-l împușcase. Traficantul zăcea pe jos, cu brațele cuprinse de convulsii. Purta o pânză galbenă în jurul capului și avea o linie neagră, subțire, tatuată de la urechea stângă până în colțul gurii. Dintre buze îi scăpă un geamăt, odată cu o șuviță de sânge.

Trăia încă. Bine. Cu o asemenea rană însă, n-avea să reziste mult.

— O să-mi spui unde sunt duși captivii, rosti Vor.

Bărbatul gemu din nou și bolborosi ceva ce suna ca o înjurătură. Vor n-o socoti drept un răspuns acceptabil. Ridică ochii și văzu cum se întindea focul de-a lungul acoperișurilor caselor.

— N-ai prea mult timp la dispoziție să răspunzi.

Pentru că nu primea niciun fel de cooperare din partea bărbatului, Vor știa ce trebuia să facă în continuare și nu era mândru de asta, dar traficantul ăsta era extrem de jos pe lista oamenilor pe care-i compătimea. Scoase cuțitul lung de jupuit.

— *O să-mi spui!*

Odată informația asigurată și bărbatul mort, Vor porni în fugă pe lângă dependințele din jurul casei sale mari și începu să strige după oricine-ar mai fi putut fi în viață. Avea palmele și brațele pline de sânge, parte din el de la pasărea gornet pe care o măcelărise, parte de la traficantul de sclavi pe care-l interogase.

Afară, găsi doi bătrâni, frații Mariellei, care-l ajutau să aducă recolta de pe câmp în fiecare an. Amândoi erau năuciți, abia își reveneau din leșin. Vor ghici că navele traficantilor zburaseră pe deasupra așezării și împrăscaseră casele și câmpurile cu raze paralizante, ca să-i facă pe toți să-și piardă cunoștința, apoi îi capturaseră pe cei care arătau tineri și puternici. Frații Mariellei nu îndeplineau condițiile.

Candidații cei mai sănătoși – fiii și fiicele lui, nepoții, vecinii – fuseseră luați din casele lor și târați la bordul navelor. Multe dintre clădirile orașului erau acum în flăcări.

Dar mai întâi soția lui. Vor se năpusti în locuința principală, strigând:

— Mariella!

Spre marea sa ușurare, auzi cum îi răspunse glasul ei, de la etaj. Era în camera de oaspeți de la etajul al doilea, folosea un extingtor sub presiune ca să lupte împotriva acoperișului fumegând, aplecată peste peretele înalt. Când se rezezi în încăpere, Vor fu încântat să-i vadă chipul atins de ani, dar frumos – trăsăturile ridate, marcate de griji, părul ca un fuior din argint. Era atât de bucuros s-o găsească vie și nevătămată, încât îi venea să plângă, dar focul îi solicita atenția. Îi luă recipientul din mâini și împrăscă prin fereastră flăcările. Focul

traversase de-a lungul marginii acoperișului, dar casa nu era încă învăluită complet.

— Mă temeam c-or să te ia și pe tine cu toți ceilalți, zise Mariella. Arăți la fel de tânăr ca nepoții noștri.

Flăcările începură să pâlpaie și să se stingă sub jetul de lichid. Lăsa extingtorul deoparte și-o trase lângă el, o strânse în brațe așa cum făcea de mai mult de jumătate de secol.

— Și eu îmi făceam griji pentru tine.

— Sunt mult prea bătrână ca să fie interesați de mine, replică Mariella. Ți-ai fi dat seama de asta dacă stăteai să te gândești.

— Dacă stăteam să mă gândesc, n-aș fi ajuns aici înainte să decoleze toate navele. Așa cum stau lucrurile, am reușit să omor un singur traficant.

— Au luat aproape pe oricine altcineva care ar putea face muncă manuală. Câțiva poate s-au ascuns, alți câțiva au fost pur și simplu uciși, dar cum o să...

Clătină din cap și-și privi mâinile.

— Nu se poate. S-au dus cu toții.

— O să-i aduc înapoi.

Mariella îi răspunse cu un zâmbet trist, dar el sărută buzele familiare care făceau parte din viața lui, din familia și casa lui, de atâta vreme. Semăna mult cu soția lui dinainte, Leronica Tergiet, pe o altă lume, o femeie cu care stătuse tot așa, în timp ce-i dăruise copii, apoi îmbătrânise și murise, pe când el nu se schimba câtuși de puțin.

— Știu unde se duc, continuă Vor. Navele îi duc la piețele de sclavi de pe Poritrin. Mi-a zis traficantul.

Împreună cu frații Mariellei, se duse la celelalte case, în căutarea supraviețuitorilor. Găsi câțiva, risipiți, și-i adună ca să controleze incendiul extins, să-i ajute pe răniți, să facă lista celor care lipseau. Numai șaiszeci din cele câteva sute de locuitori din vale fuseseră lăsați în urmă, iar cei mai mulți erau fie bătrâni, fie infirmi. Vor trimise mesaje către alte văi colonizate de pe Kepler, ca să-i avertizeze să se păzească de traficantii de sclavi.